

The Life of Chuck
(Het leven van Chuck)

Stephen King bij Boekerij:

<i>Carrie</i>	<i>Harten in Atlantis</i>	<i>Duistere zaken</i>
<i>Bezeten stad</i>	<i>Over leven en schrijven</i>	<i>De Gwendy-trilogie</i>
<i>De Shining</i>	<i>Achtbaan</i>	<i>(met Richard Chizmar)</i>
<i>Dodelijk dilemma</i>	<i>Dromenvanger</i>	<i>Vrees niet</i>
<i>Ogen van vuur</i>	<i>Alles is eventueel (1408)</i>	<i>Het leven van Chuck</i>
<i>Cujo</i>	<i>Een goed huwelijk</i>	<i>Onder pseudoniem</i>
<i>Christine</i>	<i>Het geheim van de Buick</i>	<i>Richard</i>
<i>4 Seizoenen</i>	<i>De Colorado Kid</i>	<i>Bachman:</i>
<i>Dodenwake</i>	<i>Mobiël</i>	<i>De regelaars</i>
<i>(Pet Sematary)</i>	<i>Lisey's verhaal</i>	<i>Razernij</i>
<i>Satanskinderen</i>	<i>The Mist (Dichte mist)</i>	<i>De marathon</i>
<i>Duistere krachten</i>	<i>Duma</i>	<i>Werk in uitvoering</i>
<i>4 x Stephen King</i>	<i>Na zonsondergang</i>	<i>Vlucht naar de top</i>
<i>It (Het)</i>	<i>Under the Dome</i>	<i>De ontvoering</i>
<i>Silver Bullet</i>	<i>(Gevangen)</i>	<i>De vervloeking</i>
<i>Ogen van de draak</i>	<i>Aardedonker zonder sterren</i>	<i>De Donkere Toren-serie:</i>
<i>Misery</i>	<i>Eenmalige zonde</i>	<i>De wind door het sleutelgat</i>
<i>De gloed</i>	<i>11.22.1963</i>	<i>1 De scherpschutter</i>
<i>De duistere kant</i>	<i>(22-11-1963)</i>	<i>2 Het teken van drie</i>
<i>Tweeduister</i>	<i>Mijn 81 (e-only)</i>	<i>3 Het verloren rijk</i>
<i>Schemerwereld</i>	<i>Joyland</i>	<i>4 Tvenaarsglas</i>
<i>De noodzaak</i>	<i>Hoogste versnelling</i>	<i>5 Wolven van de Calla</i>
<i>De beproeving</i>	<i>(met Joe Hill)</i>	<i>6 Een lied van Susannah</i>
<i>De spelbreker</i>	<i>Het hoge gras</i>	<i>7 De Donkere Toren</i>
<i>Dolores Claiborne</i>	<i>(met Joe Hill)</i>	<i>De Donkere Toren-serie</i>
<i>Nachtmerries</i>	<i>Dr. Sleep</i>	<i>(graphic novels):</i>
<i>Droomlandschappen</i>	<i>Mr. Mercedes</i>	<i>1 De jonge jaren van de scherpschutter</i>
<i>Insomnia</i>	<i>Revival</i>	<i>2 De lange weg naar huis</i>
<i>Rosie</i>	<i>De eerlijke vinder</i>	<i>3 Verraad</i>
<i>Midlife Confidential</i>	<i>De bazaar van boze dromen</i>	<i>4 De val van Gilead</i>
<i>(met Amy Tan e.a.)</i>	<i>Wisseling van de wacht</i>	<i>5 De slag bij Jericho Hill</i>
<i>De Green Mile</i>	<i>Schone slaapsters</i>	<i>De beproeving</i>
<i>Desperation</i>	<i>De buitenstaander</i>	<i>(graphic novels):</i>
<i>Macabere liefde</i>	<i>Gwendy's knoppenkist</i>	<i>1 Captain Trips</i>
<i>(Stephen King e.a.)</i>	<i>Verlichting</i>	<i>2 Amerikaanse nachtmerries</i>
<i>Het meisje dat hield van</i>	<i>Het Instituut</i>	<i>3 De overlevenden</i>
<i>Tom Gordon</i>	<i>Als het bloed</i>	<i>4 Zware gevallen</i>
<i>De Talisman</i>	<i>Later</i>	<i>5 Niemandslaan</i>
<i>(met Peter Straub)</i>	<i>Billy Summers</i>	<i>6 Bij het vallen van de nacht</i>
<i>Zwart huis</i>	<i>Fairy Tale</i>	
<i>(met Peter Straub)</i>	<i>Holly</i>	
<i>De storm van de eeuw</i>		
<i>Vel over heen</i>		

Stephen King

The Life of Chuck

(Het leven van Chuck)

Vertaald door Annemarie Lodewijk

Verscheen eerder in *Als het bloedt*

ISBN 978-90-492-0863-9

ISBN 978-90-492-0864-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Life of Chuck*

Vertaling: Annemarie Lodewijk

Omslagontwerp: © 2024 DANCE ANYWAY, LLC. ALL RIGHTS
RESERVED, bewerkt door DPS

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 Stephen King

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

The Life of Chuck
(Het leven van Chuck)

DERDE BEDRIJF

BEDANKT, CHUCK!

1

De dag waarop Marty Anderson het reclamebord zag was vlak voordat het internet uiteindelijk voorgoed uitviel. Het was sinds de eerste korte storingen al acht maanden aan het sputteren. Iedereen was het erover eens dat het slechts een kwestie van tijd was en ook dat ze het op de een of andere manier wel zouden redden wanneer de bekabelde wereld uiteindelijk donker zou worden – ze hadden het immers al eens zonder gedaan, of niet soms? Daar kwam bij dat er nog wel meer problemen waren, zoals complete vogel- en vissoorten die uitstierven, en nu was het weer Californië waar iedereen zich druk om maakte: bijna, bijna, bijna weg en binnenkort misschien helemaal verdwenen.

Marty kwam laat uit school, omdat het die minst favoriete dag voor leraren aan middelbare scholen was, de

dag van de oudergesprekken. In de loop van deze dag had Marty maar weinig ouders langs zien komen die geïnteresseerd waren in het bespreken van de vorderingen (of het gebrek daaraan) van hun kleine Johnny en kleine Janey. De meesten wilden het alleen maar hebben over de waarschijnlijk allerlaatste uitval van het internet, die hun Facebook- en Instagram-accounts voorgoed naar de haaien zou helpen. Niemand had het over Pornhub gehad, maar Marty vermoedde dat veel van de ouders die hij sprak, zowel de moeders als de vaders, de ophanden zijnde ondergang van die site eveneens betreurden.

Normaal gesproken zou Marty via de rondweg naar huis zijn gereden, *zippity-zip*, thuis in een wip, maar dat kon niet meer omdat de brug over Otter Creek was ingestort. Dat was vier maanden geleden gebeurd en niets wees er vooralsnog op dat er een begin was gemaakt met herstelwerkzaamheden. Je zag alleen oranje gestreepte houten hekken die al helemaal vies waren en volgekalkt met graffiti van taggers.

Nu de rondweg was afgesloten zag Marty zich gedwongen om samen met alle anderen die aan de oostzijde van de stad woonden dwars door de stad te rijden om bij zijn huis aan Cedar Court te komen. Dankzij de oudergesprekken was hij in plaats van om drie uur pas om vijf uur weggegaan, midden in de spits. Voor een rit die hem vroeger twintig minuten had gekost, zou hij nu minstens een uur nodig hebben, en waarschijnlijk nog

langer omdat een deel van de verkeerslichten het ook niet meer deed. Het was de hele weg langzaam rijdend en stilstaand verkeer, met veel getoeter, piepende remmen, bumper aan bumper en opgestoken middelvingers. Op de kruising van Main en Market stond hij tien minuten stil, zodat hij tijd genoeg had om het reclamebord boven op het gebouw van Midwest Trust te bekijken.

Tot vandaag had er een reclame op gestaan voor een van de luchtvaartmaatschappijen, Delta of Southwest, welke van de twee wist Marty niet meer. Vanmiddag was de afbeelding van een rij vrolijke, gearmde stewards en stewardessen vervangen door een foto van een man met een rond gezicht en een bril met een montuur in dezelfde kleur als zijn zwarte, keurig gekamde haar. Hij zat met een pen in zijn hand aan een bureau, zonder jasje, maar met een secuur geknoopte stropdas rond de kraag van zijn witte overhemd. Op de hand waarmee hij de pen vasthield had hij een halvemaanvormig litteken dat om de een of andere reden niet was weggeretoucheerd. Hij kwam Marty voor als een accountant. Vanaf zijn plekje hoog boven op het bankgebouw keek hij vrolijk lachend neer op de verkeerschaos. Boven zijn hoofd stond in blauwe letters: CHARLES KRANTZ. En onder zijn bureau, in het rood: 39 FANTASTISCHE JAREN! BEDANKT, CHUCK!

Marty had nog nooit van Charles 'Chuck' Krantz gehoord, maar veronderstelde dat hij een behoorlijk hoge piet moest zijn bij Midwest Trust om voor zijn pensione-

ring zo'n foto te krijgen op een verlicht reclamebord van toch minstens vierenhalve meter hoog en vijftien meter breed. Wat hij ook dacht was dat het wel een oude foto moest zijn als hij er bijna veertig jaar op had zitten, want eigenlijk zou hij dus grijs haar moeten hebben.

'Of helemaal geen haar,' zei Marty en hij streek over zijn eigen dunner wordende kapsel. Toen hij vijf minuten later op de grootste kruising van de binnenstad stond en opeens een opening zag, besloot hij het erop te wagen. Terwijl hij zich schrap zette voor een eventuele botsing en zonder acht te slaan op de gebalde vuist van een man die nog net met piepende remmen tot stilstand wist te komen voordat hij hem ramde, schoot hij er met zijn Prius doorheen.

Aan het begin van Main Street was ook een opstopping en kroop hij opnieuw door het oog van de naald. Tegen de tijd dat hij thuis was, was hij het hele reclamebord alweer vergeten. Hij reed de garage in, drukte op het knopje om de deur te laten zakken en bleef vervolgens een volle minuut zitten terwijl hij diep inademde en zijn best deed er niet aan te denken dat hij zich morgenochtend weer helemaal opnieuw in deze ellende zou moeten storten. Nu de rondweg was afgesloten, had hij gewoon geen andere keus. Als hij er tenminste voor zou kiezen om te gaan werken, want op dit moment leek de mogelijkheid een vrije dag te nemen (hij had er nog genoeg staan) hem wel zo aantrekkelijk.

‘Ik zou niet de enige zijn,’ zei hij tegen de lege garage. Hij wist dat dit zo was. Volgens *The New York Times* (die hij elke ochtend, áls het internet het deed, op zijn tablet las) was er over de hele wereld nooit eerder zoveel werk verzuimd als nu.

Hij pakte met zijn ene hand zijn stapeltje boeken en met de andere zijn oude, gehavende aktetas. Die was zwaar van de proefwerken die hij moest nakijken. Met al zijn spullen in zijn handen worstelde hij zich uit de auto en duwde met zijn achterwerk het portier dicht. Hij moest lachen om de aanblik van zijn schaduw, die op de muur een funky danspasje leek te maken. Hij schrok van het geluid; in deze moeilijke tijden werd niet meer zoveel gelachen. Vervolgens liet hij de helft van zijn boeken op de grond vallen, wat het eventuele begin van een goed humeur meteen de kop indrukte.

Hij raapte *Inleiding tot Amerikaanse literatuur* en *Vier korte romans* (op dit moment behandelde hij met zijn tweedejaars *The Red Badge of Courage*) van de vloer en ging naar binnen. Hij had alles net op de keukentafel gelegd toen de telefoon ging. De vaste telefoon natuurlijk; er was tegenwoordig nauwelijks meer mobiel bereik. Hij was soms erg blij dat hij zijn vaste telefoon had gehouden, terwijl zoveel van zijn collega’s de hunne hadden weggedaan. Die lui waren echt de sjaak, want iedereen die dit afgelopen jaar of zo had geprobeerd weer een vaste telefoonaansluiting te krijgen... die kon het dus wel

vergeten. Je had grote kans dat de rondweg weer in gebruik zou worden genomen vóórdát jij eindelijk bovenaan de wachtlijst zou komen en zelfs de vaste lijnen hadden de laatste tijd regelmatig storingen.

Nummerherkenning werkte niet meer, maar hij wist zo zeker wie hem belde dat hij gewoon opnam en zei: ‘Hé, Felicia.’

‘Waar was je?’ vroeg zijn ex-vrouw. ‘Ik probeer je al een uur te bellen!’

Marty vertelde haar over de oudergesprekken en de lange rit naar huis.

‘Verder alles oké?’

‘Zodra ik straks iets heb gegeten wel. Hoe is het met jou, Fel?’

‘Het gaat, maar we hadden er vandaag weer zes.’

Marty hoefde niet te vragen: *Weer zes van wát?* Felicia was verpleegkundige in het City General, waar het verplegend personeel zich tegenwoordig de ‘Zelfmoordbrigade’ noemde.

‘Het spijt me dat te horen.’

‘Het schijnt er tegenwoordig bij te horen.’ Hij hoorde de nonchalance in haar stem en dacht dat ze twee jaar geleden – toen ze nog getrouwd waren – volkomen kapot zou zijn geweest van zes zelfmoorden op één dag en geen oog meer zou hebben dichtgedaan. Maar blijkbaar kon een mens overal aan wennen.

‘Je slikt toch nog wel je maagtabletten, Marty?’ Voor-

dat hij kon antwoorden, haastte ze zich om te zeggen: 'Ik wil niet zeuren, het is gewoon bezorgdheid. Dat we gescheiden zijn wil niet zeggen dat ik niet meer om je geef, hè?'

'Dat weet ik wel, en ja, ik slik ze.' Dit was een halve leugen, want de door zijn huisarts voorgeschreven Carafate was nergens meer te krijgen en hij behielp zich nu met Prilosec. Hij vertelde haar het halve leugentje omdat hij ook nog steeds om háár gaf. Sinds ze niet meer getrouwd waren, konden ze eigenlijk veel beter met elkaar opschieten. Ze hadden zelfs seks en hoewel dat niet vaak voorkwam, was het wel hartstikke goed. 'Ik vind het fijn dat je het vraagt.'

'Echt waar?'

'Zeker, mevrouw.' Hij trok de koelkast open. Er zat niet veel in, maar hij had hotdogs, een paar eieren en een potje bosbessenyoghurt, dat hij wel als snack kon bewaren voor vlak voordat hij naar bed ging. Ook stonden er nog drie blikjes bier.

'Mooi zo. Hoeveel ouders zijn er komen opdagen?'

'Meer dan ik had verwacht, maar zeker geen volle bak. Ze wilden vooral over het internet praten. Ze leken te denken dat ik zou moeten weten waarom dat er telkens mee ophoudt. Ik moest steeds uitleggen dat ik docent Engels ben, geen IT'er.'

'Heb je het nieuws over Californië gehoord?' Ze ging zachter praten, alsof ze een groot geheim vertelde.

‘Ja.’ Die ochtend had een reusachtige aardbeving, de derde al van deze maand en verreweg de zwaarste, opnieuw een enorm stuk van de Gouden Staat in de Stille Oceaan laten verdwijnen. Het goede nieuws was dat het betreffende gedeelte van de staat grotendeels geëvacueerd was. Het slechte nieuws was dat honderdduizenden vluchtelingen nu in oostelijke richting trokken en Nevada in een van de dichtst bevolkte staten van het land veranderden. Benzine kostte in Nevada op dit moment twintig dollar per gallon. Afrekenen kon alleen contant én als het benzinestation nog brandstof h  d.

Marty pakte een halflege verpakking melk en dronk ondanks het enigszins verdachte luchtje rechtstreeks uit de plastic fles. Hij was hard aan een echte borrel toe, maar wist uit bittere ervaring (en slapeloze nachten) dat hij eerst een bescherm laagje moest aanbrengen in zijn maag.

Hij zei: ‘Ik vind het bijzonder dat de ouders die wel kwamen opdagen zich meer zorgen maakten om het internet dan om de aardbevingen in Californië. Ik veronderstel dat dat komt doordat het gedeelte van de staat waar onze graanschuur zich bevindt er nog wel is.’

‘Maar hoelang nog? Op de radio hoorde ik een wetenschapper zeggen dat Californië aan het afbladderen is als oud behang. En vanmiddag is er weer een Japanse reactor ondergelopen. Ze zeggen dat hij is stilgelegd en dat er niets aan de hand is, maar ik denk niet dat ik dat geloof.’

‘Cynisch hoor.’

‘We leven in cynische tijden, Marty.’ Ze aarzelde. ‘Er zijn mensen die denken dat het einde der tijden is aangebroken. En dat zijn niet eens alleen de godsdienstgekkies. Niet meer, tenminste. Dat heb je van een gerespecteerd lid van de Zelfmoordbrigade van het City General Hospital. We hebben er vandaag zes verloren, dat is waar, maar achttien anderen hebben we terug weten te halen. De meesten met behulp van naloxon. Maar...’ Ze begon opnieuw zachter te praten. ‘... daar beginnen we inmiddels wel een beetje doorheen te raken. Ik hoorde het hoofd van de apotheek zeggen dat we tegen het eind van de maand misschien wel helemaal zonder zitten.’

‘Dat is balen,’ zei Marty, terwijl hij naar zijn aktetas keek. Al die proefwerken die hij nog moest bekijken. Al die spelfouten die verbeterd moesten worden. Al die zwevende bijzinnen en vage conclusies die in afwachting waren van zijn rode pen. Computerhandigheidjes als spellingcontrole en grammatica-apps leken niet echt te helpen. Hij werd al moe als hij eraan dacht. ‘Hoor eens, Fel, ik moet echt ophangen. Ik moet proefwerken en opstellen over “Mending Wall” nakijken.’ De gedachte aan die opeenstapeling van vage onbenulligheden over dat gedicht in al die wachtende opstellen maakte dat hij zich oud voelde.

‘Oké,’ zei Felicia. ‘Ik belde alleen om... je weet wel, even contact te houden.’

‘Heel goed.’ Marty opende het keukenkastje en pakte de bourbon eruit. Hij zou pas inschenken wanneer zij had opgehangen, anders zou ze het klokken horen en weten wat hij aan het doen was. Vrouwen hadden intuïtie; ex-vrouwen leken over een geavanceerde radar te beschikken.

‘Mag ik zeggen dat ik van je hou?’ vroeg zij.

‘Alleen als ik het terug mag zeggen,’ antwoordde Marty, terwijl hij zijn vinger over het etiket op de fles liet glijden: *EARLY TIMES*. Een heel goed merk, dacht hij, voor dit einde der tijden.

‘Ik hou van je, Marty.’

‘En ik hou van jou.’

Een goed moment om op te hangen, maar ze bleef nog aan de lijn. ‘Marty?’

‘Ja, schat?’

‘Om ons heen stort de wereld ineen en het enige wat wij kunnen zeggen is “dat is balen”. Dus misschien gaan wij ook wel naar de donder.’

‘Misschien wel, ja,’ zei hij, ‘maar Chuck Krantz gaat met pensioen, dus ik denk dat ergens aan het eind van de tunnel nog wel wat licht schijnt.’

‘Negenendertig jaar,’ antwoordde ze en nu was het haar beurt om te lachen.

Hij zette de melkfles neer. ‘Heb je dat reclamebord gezien?’

‘Nee, ik hoorde het in een radiospotje.’

‘Als ze het nu ook al op de radio vertellen, is het werkelijk het einde van de wereld,’ zei Marty. Ze begon weer te lachen en dat geluid stemde hem vrolijk. ‘Maar hoe komt Chuck Krantz aan zoveel bekendheid? Hij ziet eruit als een accountant en ik heb nog nooit van hem gehoord.’

‘Geen idee. De wereld is één groot mysterie. Geen sterkedrank, Marty. Ik weet dat je eraan zit te denken. Neem liever een biertje.’

Hij lachte niet toen hij ophing, maar hij glimlachte wel. De radar van een ex-vrouw. Geavanceerde radar. Hij zette de bourbon terug in de kast en pakte in plaats daarvan een blikje bier. Hij gooide een paar hotdogs in een pan water en terwijl hij wachtte tot het water kookte liep hij naar zijn werkkamertje om te kijken of het internet het deed.

Dat was het geval; het leek zelfs wat minder sloom dan anders. Hij ging naar Netflix, met de bedoeling om tijdens het eten van zijn hotdogs maar weer eens een aflevering van *Breaking Bad* of *The Wire* te kijken. Op het welkomstscherm verscheen een keuzemenu dat sinds de vorige avond niet was veranderd (en nog niet zo lang geleden veranderde de Netflix-programmering zo’n beetje elke dag), maar voordat hij kon kiezen naar welke crimineel hij wilde kijken, Walter White of Stringer Bell, verdween het beginscherm. In plaats daarvan verscheen het woord ZOEKEN in beeld, met zo’n klein, draaiend cirkeltje.

‘Fuck,’ zei Marty. ‘Daar gaat m’n...’

Opeens verdween het cirkeltje en keerde het scherm terug. Alleen was het niet langer het welkomsscherm van Netflix; het was Charles Krantz, die glimlachend achter zijn met paperassen bezaaide bureau zat en zijn pen in de hand met het litteken hield. Boven hem stond: CHARLES KRANTZ; onder hem: 39 FANTASTISCHE JAREN! BEDANKT, CHUCK!

‘Wie ben jij in vredesnaam, Chuckie?’ vroeg Marty. ‘Waar moet ik jou van kennen?’ En toen, alsof zijn adem het internet had uitgeblazen als de kaars op een verjaardagstaart, verdween de foto en verscheen op het scherm de tekst VERBINDING VERBROKEN.

De verbinding werd die avond niet meer hersteld. Net als de helft van Californië (nog even en het zou driekwart zijn), was het internet nu ook verdwenen.

Het eerste wat Marty de volgende dag zag toen hij achteruit de garage uit reed was de hemel. Hoelang was het geleden sinds hij die strak- en helderblauw had gezien? Een maand? Zes weken? Het was tegenwoordig vrijwel doorlopend bewolkt en regenachtig (soms een miezerbuitje, soms een stortbui) en op dagen dat de wolken overdreven bleef de lucht meestal grijs, door de rook van de branden in het Midden-Westen. Ze hadden Iowa en Nebraska al grotendeels geblakerd en trokken nu, voortgedreven door een stormachtige wind, verder in de richting van Kansas.

Het tweede wat hij zag was Gus Wilfong die, terwijl zijn oversized lunchtrommel tegen zijn bovenbeen bonkte, door de straat sjokte. Gus droeg een kaki broek, maar ook een stropdas. Hij was opzichter bij de gemeentelijke dienst Openbare Werken. Hoewel het pas kwart over zeven was, zag hij er nu al moe uit en ook wat uit zijn doen, alsof hij er al een lange werkdag op had zitten en er niet nog maar net aan begon. En als hij net aan zijn werkdag begon, waarom liep hij dan in de richting van zijn huis, naast dat van Marty? En bovendien...

Marty draaide zijn raampje omlaag. 'Waar is je auto?'

Gus lachte kort en humorloos. 'Die staat ergens halverwege Main Street Hill op de stoep, samen met zo'n honderd andere.' Hij haalde hijgend adem. 'Poeh, ik kan me de laatste keer niet herinneren dat ik bijna vijf kilometer heb gewandeld. Dat zegt waarschijnlijk meer over mij dan jij wilt weten. Als je op weg bent naar school, vriend, dan zal je helemaal via Route 11 moeten en daar weer moeten invoegen op Route 19. Dat is minstens dertig kilometer om en het zal er ook wel druk zijn. Misschien ben je net op tijd voor de lunchpauze, maar ik zou er niet op rekenen.'

'Wat is er gebeurd?'

'Een zinkgat op de kruising van Main en Market. Man, man, wat een joekel. Misschien heeft het te maken met alle regen die we de afgelopen tijd hebben gehad, maar het lijkt me waarschijnlijker dat het door gebrekkig on-

derhoud komt. Het is godzijdank niet mijn afdeling. Ik denk dat er wel twintig auto's op de bodem liggen, misschien wel dertig, en sommige van de mensen in die auto's...' Hij schudde zijn hoofd. 'Die zien we niet meer terug.'

'Jezus,' zei Marty. 'Ik stond daar gisteravond nog. Het verkeer stond helemaal vast.'

'Wees maar blij dat je er vanochtend niet stond. Vind je het goed als ik even instap? Even zitten? Ik ben doodop en Jenny zal wel weer naar bed zijn gegaan. Ik wil haar liever niet wakker maken, zeker niet met slecht nieuws.'

'Natuurlijk.'

Gus stapte in. 'Dit is niet best, vriend.'

'Het is balen,' beaamde Marty. Hetzelfde had hij gisteravond tegen Felicia gezegd. 'We zullen erdoorheen moeten, er zit niets anders op.'

'Ik vind het moeilijk om positief te blijven,' zei Gus. 'Ben je van plan een vrije dag te nemen?'

Gus tilde zijn handen op en liet ze met een klap neerkomen op het lunchtrommeltje op zijn schoot. 'Ik weet het nog niet. Misschien dat ik wat mensen ga bellen. Kijken of ze me kunnen oppikken, maar veel hoop heb ik niet.'

'Als je een dagje vrij neemt, denk dan niet dat je Netflix of YouTube-filmpjes kunt kijken, want het internet ligt er weer uit en ik heb het gevoel dat het deze keer wel eens voorgoed zou kunnen zijn.'

‘Ik neem aan dat je het hebt gehoord over Californië,’ zei Gus.

‘Ik heb vanochtend geen tv gekeken. Ik ben wat langer blijven liggen.’ Hij zweeg even. ‘Maar eerlijk gezegd wilde ik ook liever niet kijken. Nieuwe ontwikkelingen?’

‘Ja. De rest is nu ook weg.’ Hij dacht even na. ‘Nou ja... ze zeggen dat er nog twintig procent van Noord-Californië over is, dus dat zal in werkelijkheid wel neerkomen op tien procent, maar alle voedselproducerende gebieden zijn verdwenen.’

‘Dat is verschrikkelijk.’ En dat was het natuurlijk ook, maar in plaats van afschuw en angst en verdriet voelde Marty alleen maar een soort verdoofde ergernis.

‘Zeg dat wel,’ zei Gus. ‘Vooral nu het Midden-Westen in de fik staat en het zuiden van Florida inmiddels vrijwel helemaal uit moeras bestaat, waarin alleen alligators kunnen overleven. Ik hoop dat je voldoende te eten in je kast en in je vriezer hebt, want nu zijn dus alle voedselproducerende gebieden van dit land verdwenen. In Europa is het niet anders. In Azië heerst al hongersnood. Miljoenen doden. De builenpest schijnt er te heersen.’

Ze stonden op Marty's oprit en zagen steeds meer mensen te voet terugkomen uit de stad. De meesten droegen nette pakken en stropdassen. Een vrouw in een mooi roze pakje sjokte met een paar pumps met hoge hakken in haar hand langs op sneakers. Marty meende zich te herinneren dat ze Andrea en nog iets heette en

een paar straten verder woonde. Had Felicia hem niet verteld dat zij bij Midwest Trust werkte?

‘En de bijen,’ ging Gus verder. ‘Die hadden het tien jaar geleden al moeilijk, maar nu zijn ze helemaal verdwenen, op een paar bijenkorven ergens in Zuid-Amerika na. Dus honing? Ho maar. En zonder bijen om de schaarse gewassen die nog over zijn te bestuiven...’

‘Sorry,’ zei Marty. Hij stapte uit en liep op een drafje achter de vrouw in het roze pakje aan. ‘Andrea? Ben jij Andrea?’

Ze draaide zich argwanend om en tilde haar schoenen op alsof ze bang was dat ze de hakken moest gebruiken om hem af te weren. Marty snapte het wel; er liepen tegenwoordig zoveel wanhopige types rond. Zo’n anderhalve meter voor haar bleef hij staan. ‘Ik ben de man van Felicia Anderson.’ Haar ex, om precies te zijn, maar zo klonk hij minder gevaarlijk. ‘Volgens mij kennen jij en Fel elkaar.’

‘Dat klopt. Ik heb samen met haar in de buurtwachtcommissie gezeten. Wat kan ik voor u doen, meneer Anderson? Ik heb een lange wandeling achter de rug en mijn auto staat vast in een soort permanente opstopping in het centrum. En wat de bank betreft, die... staat scheef.’

‘Scheef,’ herhaalde Marty. In gedachten zag hij een beeld voor zich van de scheve toren van Pisa. Met die foto van Chuck Krantz erbovenop.

‘Het gebouw staat aan de rand van het zinkgat en hoewel het er nog niet in is gestort, lijkt het me heel erg onveilig. Ik denk dat het rijp voor de sloop zal worden verklaard. Dat zal wel het eind van mijn baan betekenen, in elk geval in de vestiging in het centrum, maar eigenlijk kan het me niks schelen. Het enige wat ik nu wil is thuis ergens neerploffen en uitrusten.’

‘Ik was een beetje nieuwsgierig naar dat reclamebord op het bankgebouw. Heb je dat gezien?’

‘Alsof ik dat over het hoofd had kunnen zien,’ zei ze. ‘Ik werk daar immers. Ik heb ook de graffiti gezien, die je echt overal ziet – WE HOUDEN VAN JE, CHUCK, CHUCK LEEFT, CHUCK VOOR ALTIJD – en de spotjes op tv.’

‘Meen je dat nou?’ Marty dacht aan wat hij gisteravond op Netflix had gezien, vlak voordat het uitviel. Op dat moment had hij het afgedaan als een irritante pop-up-advertentie.

‘Nou ja, in elk geval op de lokale zenders. Op kabel-tv is het misschien anders, maar die ontvangen we niet meer. Sinds juli al niet meer.’

‘Wij ook niet.’ Nu hij met het verzinsel was begonnen dat hij nog steeds deel uitmaakte van een wij, leek het hem beter er maar gewoon mee door te gaan. ‘Wij ontvangen alleen kanaal 8 en 9 nog maar.’

Andrea knikte. ‘Geen reclames meer voor auto’s, anti-stollingsmedicatie of Bobs Discountmeubels. Alleen nog maar Charles Krantz, negenendertig fantastische jaren,

bedankt Chuck. Een volle minuut en dan snel weer terug naar onze dagelijkse herhalingen. Heel eigenaardig, maar wat is dat vandaag de dag niet? En nu wil ik echt naar huis.'

'Heeft die Charles Krantz dan niets met jouw bank te maken? Hij gaat immers met pensioen?'

Ze zweeg even alvorens weer verder te sjokken in de richting van haar huis. Met in haar hand de hoge hakken die ze niet meer nodig zou hebben vandaag. Misschien wel nooit meer. 'Ik heb geen flauw idee wie die Charles Krantz is. Hij zal wel op het hoofdkantoor in Omaha hebben gewerkt. Hoewel ik heb begrepen dat Omaha is veranderd in één grote asbak.'

Marty keek haar na. Gus Wilfong, die naast hem was komen staan, deed hetzelfde. Gus knikte naar de naar-geestige stoet van terugkerende werknemers, die niet meer naar hun werk konden – die niet meer konden verkopen, zaken konden doen, konden bankieren, in de bediening konden werken, bestellingen konden afleveren.

'Het lijken wel vluchtelingen,' zei Gus.

'Inderdaad,' zei Marty. 'Daar hebben ze wel iets van weg. Hé, weet je nog dat je me vroeg hoe het ervoor stond met mijn mondvoorraad?'

Gus knikte.

'Ik heb nog aardig wat blikken soep. En ik heb basmatirijst, wat kant-en-klaardingen. En ook nog Cheerios,